

Bestemmelsen i § 121 c svarer til § 2, litra b og litra c, i 1889-loven.

Til nr. 48.

Den foreslåede bestemmelse i § 122, stk. 1, om, at et udenlandsk selskab, der ønsker at oprette en forretningsafdeling her i landet, ikke må drive anden virksomhed end forsikringsvirksomhed, følger af direktivets art. 8, stk. 1, litra b. Direktivet stiller ikke tilsvarende krav til udenlandske selskaber, der har deres hjemsted uden for De europæiske Fællesskaber, men da reglen svarer til gældende praksis, har man fundet det naturligt, at samme regel også gælder for disse selskaber.

Bestemmelsen foreslås i øvrigt ændret for at indføre koncessionsprincippet også for udenlandske selskaber.

Ophævelsen af det gældende stk. 2 står i forbindelse med den foreslåede ændrede affattelse af § 127.

Det foreslåede stk. 2 svarer til det nugældende stk. 3 i § 122, dog med den ændring at handelsministeren foruden at give dispensationer i enkelte tilfælde også generelt kan gøre undtagelse fra kravet om, at et forsikringselskab skal være organiseret som et aktieselskab eller som et gensidigt selskab.

Den foreslåede bestemmelse i stk. 3, 1. pkt., svarer til den gældende retstilstand. 2. pkt. er en følge af direktivets art. 10 og art. 23, der forudsætter, at et udenlandsk selskab kun kan have én generalagent i et andet land.

Til nr. 49.

Den foreslåede § 124, stk. 1, 2. pkt., er en følge af art. 10, stk. 1, litra d.

Stk. 2 og stk. 3 er identiske med de gældende stk. 2 og 4.

Det gældende stk. 3 foreslås ophævet som en konsekvens af art. 10 og art. 23, der forudsætter, at et udenlandsk selskab kun kan have én generalagent.

Det foreslåede nye stk. 4 er en følge af direktivets art. 10, stk. 1, litra d. Direktivet stiller ikke tilsvarende krav til udenlandske selskaber, der har deres hjemsted uden for De europæiske Fællesskaber, men man har fundet det naturligt, at samme regel også gælder for disse selskaber.

Ved det foreslåede stk. 5 sidestilles udenlandske selskaber med indenlandske, således at udenlandske selskaber fremtidig også skal råde over tilstrækkelig sagkundskab til beregning af tekniske reserver ved skadesforsikringsvirksomhed og have en aktuar ved livsforsikringsvirksomhed.

Til nr. 50.

Ændringerne i § 127 tager principielt sigte på, at

det kan forekomme, at selskaber, der ikke i deres hjemland er undergivet betryggende tilsyn, virker her i landet.

Det foreslåede stk. 1, 1. pkt., om de tekniske reserver svarer til det nugældende stk. 3 dog med den ændring, at bestemmelsen fremtidig også kommer til at omfatte et selskabs forpligtelser i fremmed valuta, jfr. direktivets art. 24. Ændringen betyder en øget beskyttelse af forsikringstagerne.

Det foreslåede stk. 1, 2. pkt., svarer til gældende praksis.

Det krav om lokalisering af aktiver svarende til samtlige tekniske reserver, som er indeholdt i det foreslåede stk. 1, vil ikke kunne fraviges, og det gælder også for forretningsafdelinger af selskaber med hjemsted i De europæiske Fællesskaber, jfr. dog art. 24, 3. pkt.

I det gældende stk. 1 kræves det, at selskaber, der ønsker at tegne direkte forsikringer her i landet, skal deponere værdipapirer af en vis værdi. Et sådant krav om deponering kan efter direktivets bestemmelser ikke stilles til skadesforsikringselskaber, der har hjemsted inden for De europæiske Fællesskaber. For disse selskaber kan derimod kræves, at de ud over, hvad der er nødvendigt til dækning af de tekniske reserver, er i besiddelse af midler svarende til en basiskapital for den forsikringsbestand, der henhører under forretningsafdelingen. Basiskapitalens størrelse bestemmes på samme måde som for indenlandske selskabers vedkommende, jfr. art. 16 og 17, og betyder således en større sikring af forsikringstagerens interesser. Den samme regel finder ifølge direktivet også anvendelse på selskaber, der er hjemmehørende uden for De europæiske Fællesskaber.

Forslagets stk. 2, der indeholder dertil svarende bestemmelser, stiller dog det yderligere krav, at aktiver svarende til kapitalen skal være lokaliseret her i landet. Dette krav kan — modsat hvad der i henhold til stk. 1 gælder for de tekniske reserver — ikke stilles for så vidt angår skadesforsikringselskaber, der er hjemmehørende inden for De europæiske Fællesskaber. Handelsministeren kan derfor i medfør af forslagets stk. 5 gøre undtagelser for disse selskabers vedkommende. Dette betyder dog ikke en forringelse af forsikringstagerens stilling, da det inden for De europæiske Fællesskaber påhviler tilsynsmyndigheden i den stat, hvor det udenlandske selskab har sit hjemsted, at føre en nøje kontrol med, at vedkommende selskab til stadighed har en basiskapital, der er tilstrækkelig i forhold til den samlede inden- og udenlandske virksomhed, hvortil kommer, at der vil finde et snævert samarbejde sted mellem fællesskabets tilsynsmyndigheder.